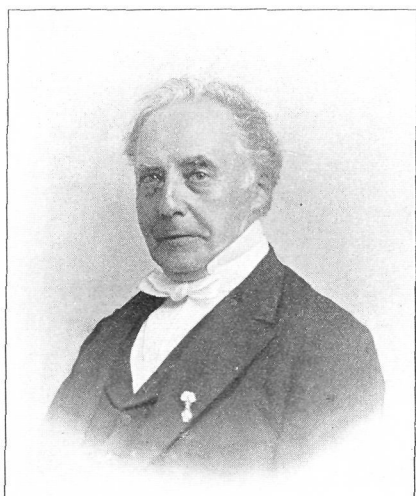

Afdøde Medlemmer.

CARL ELBERLING.

16. April 1834—15. Juni 1925.

Ukendt for den nulevende yngre Generation indenfor geologisk Forening er et af dennes, saavel i Tid som i Alder, ældste Medlemmer, Magister CARL AUGUST ELBERLING afgaaet ved Døden, over 91

Aar gammel. Hans Tilknytning til Geologien stammer fra de unge Aar, hvor han i 1859 tog Magisterkonferens i Naturhistorie med Mineralogi og Geognosi som Hovedfag. I 1861-63 var han Assistent ved Mineralogisk Museum under dettes daværende Bestyrer J.G. FORCHHAMMER, hvis Elev han var, og med hans Død er vistnok det sidste Baand bristet, der knyttede Nutiden til den danske Geologis Barndomstid.

Stillingen ved Museet forlod han dog snart, idet han i 1862 blev ansat som fast Assistent ved Det store

kongelige Bibliotek, hvor han, fra 1901 som Bibliotekar, forblev, indtil han søgte sin Afsked i 1915, altsaa efter 53 Aars Arbejde indenfor den samme Institution.

Under disse Forhold blev hans geologiske Produktion kun ringe, idet den indskrænker sig til Besvarelse af den i 1869 af Det kgl. danske Videnskabernes Selskab udsatte Prisopgave »Om de danske Kalktufdannelse« (Vidensk. Meddel. fra Naturh. Forening 1870), der senere suppleredes med »Om en Kalktufdannelse ved Vejstrup Aa paa Fyn« (s. St. 1875). Selv havde han haabet paa at kunne arbejde videre paa dette Felt, hvad der blandt andet kom til Orde, da han faa Aar før sin Afgang fra Biblioteket afgav nogle Kildekalksamlinger til Museet, men dog holdt en lille Kasse tilbage med de Ord: »Den ønsker jeg selv at bearbejde, naar jeg nu snart faar bedre Tid«.

Indenfor Biblioteket var hans naturhistoriske Uddannelse i høj Grad til Nytte for andre; saaledes var han blandt andet Goscŕ's bedste Hjælper ved Udarbejdelsen af Bibliografien i »Udsigt over Danmarks zoologiske Litteratur«. Men til Trods for sin store, personlige Elskværdighed var han dog som Biblioteksmand maa-ske mindre vel lidt af dem, som ikke kendte ham personlig. Thi han elskede Bøgerne for Bøgenes Skyld, og betragtede de Laan-søgende som et nødvendigt Onde, der kunde medføre en mindre ærbødig Omgang for hans kære Bøger. Betegnende for ham var det saaledes at se ham stryge nænsomt ned over Ryggen af en Bog, forinden han kun nødtvungent lod den slippe ud af sit Væрге, og i sin Omgang med Bøgerne udviklede han en Teknik, der gjorde ham til Mester i at gengive gamle, stærkt medtagne Bøger deres oprindelige pyntelige Udseende. I »Breve fra en Bogelsker«, der efter spredt Publikation udkom samlede i 1909, kommer denne hans Kærlighed til Bøgerne særdeles smukt frem, men ud over disse stærkt bibliofile Interesser var han tillige en varm Elsker af OEHLENSCHLÄGERS Digtning, hvad der satte Frugt i flere Afhandlinger herover fra hans Haand.

Helt tabte han dog ikke Tilknytningen til Geologien, idet han gennem en lang Aarrække var Censor ved de polytekniske Eksaminer i dette Fag, og fra det Øjeblik, at geologisk Forening var bleven stiftet, var han gennem mange Aar en hyppig Gæst i denne, ikke alene ved Møderne, men ogsaa ved de efterfølgende Sammenkomster, hvor hans muntre Lune ret kunde spille ved den dampende Toddy og den rygende Cigar, der var hans stadige Følgesvend, der kun i Hjemmet afløstes af den gammeldags Pibe. Sin Ungdoms Tradition opretholdt han i det hele taget Livet igennem. Betegnende er saaledes det daglige Glas Portvin, som han paa Vej fra Biblioteket, og senere paa de regelrette Spadsereture, indtog paa en Vinstue. Kafeer var for moderne.

Han var ugift og levede Livet sammen med en faa Aar yngre Søster, der kun overlevede ham kort. Tidens skiftende Moder gik sporløst hen over dem begge, og erindrer man dem fra Foreningens festlige Sammenkomster, da er det som det hyggeligste og elskeligste Par, hvor han med sine »Fadermordere« og dertil hørende hvide Halsklæde, og hun klædt efter Modens Krav omkring forrige Aarhundredes Midte, førte et Pust med sig fra længst svundne Tider.

Legemligt og aandeligt bevarede han en forbavsende Spændstighed lige til det sidste, og hans livlige og i Klangens ungdommelige Stemme, saaledes som jeg endnu husker den fra hans 90-aarige Fødselsdag, borttog ethvert Indtryk af, at man da stod overfor en Mand, der forlængst havde passeret Støvets Aar.

V. Hintze.